

Prinses Judith en ridder Boudewijn

LANG GELEDEN WOONDE er in Vlaanderen een koning. Zijn naam was Karel de Kale. Karel de Grote was zijn opa.

De koning had een dochter, die Judith heette. Ze was een prinses.

Vlak bij Brugge liet de koning een grote boerderij timmeren van balken en planken. Het werd een boerderij met torens en een groot hek eromheen. Het gebouw ging steeds meer op een kasteel lijken. Rondom zijn kasteelboerderij liet koning Karel een gracht graven en voor de poort kwam een ophaalbrug. Prinses Judith groeide veilig op achter de diepe gracht en het hoge hek.

Toen Judith twaalf was, zei haar vader: 'Het wordt tijd om over trouwen te praten. Er is vast wel ergens een prins voor je te vinden.' Maar een rijke prins, met veel land, was zo een-twee-drie niet gevonden. Op een dag stond er een ridder voor de poort. Hij wilde de koning spreken. De koning verscheen op de binnenplaats van het kasteel.

'Wie ben je?' vroeg hij aan de ridder.

'Mijn naam is Boudewijn,' antwoordde de ridder.

'De mensen noemen mij Boudewijn met de IJzeren Arm omdat ik niet zo lang geleden een witte beer heb verslagen.' Ridder Boudewijn liet zijn spierballen zien. 'Ik heb hem met mijn blote handen vastgegrepen en hem met mijn zwaard aan een boom gespietst.'

De koning vroeg: 'Wat kom je doen?'

'Ik wil met je dochter trouwen.'

De koning bekeek de ridder van top tot teen. Toen schudde hij zijn hoofd en zei: 'Nee, je krijgt mijn dochter niet. Je bent me veel te woest. Ik laat mijn dochter liever trouwen met een prins dan met een ridder zonder land.'

Uit een van de ramen van het kasteel gluurde Judith naar de ridder op de binnenplaats. Langzaam kleurden haar wangen rood. Wat een stoere ridder! Met zo'n man zou ze wel willen trouwen. Maar koning Karel riep naar boven dat ze de luiken moest sluiten. Judith zag nog net dat de poort van het kasteel voor de neus van de ridder werd dichtgegooid.

Die avond sloop Boudewijn rond het kasteel van de koning. Dat was precies waarop Judith stiekem had

gehoopt. Ze opende voorzichtig de luiken voor haar slaapkamerraam. In het donker zag ze de ridder staan.

‘Ik kom je halen,’ fluisterde Boudewijn. ‘Ga met me mee.’

‘Ik kom eraan,’ fluisterde Judith terug. Ze klauterde door het raam naar buiten. Achter op het paard van ridder Boudewijn reed ze de donkere nacht in. Ze reden door tot het licht werd.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Judith.

‘We moeten een plan bedenken om je vader op andere gedachten te brengen,’ zei Boudewijn. ‘We maken hem bang.’

‘Mijn vader is nergens bang voor.’

‘Echt niet?’

‘Alleen voor de Vikingen, want die roven en stelen en branden huizen plat.’

‘Mooi,’ zei Boudewijn. ‘We gaan je vader vertellen dat hij zelf mag kiezen.’

‘Wat mag hij dan kiezen?’

‘Hij mag kiezen tussen trouwen en niet trouwen.’

‘En als we niet mogen trouwen?’

‘Dan gaan we naar de Vikingen. We wijzen hun de weg naar de boerderijen van je vader. Dat zal hij niet leuk vinden.’

‘Nee, want dan worden zijn spullen gestolen en zijn boerderijen in brand gestoken.’

‘Wat denk je dat hij kiest?’

‘Dat we met elkaar mogen trouwen.’

Judith en Boudewijn kregen gelijk. Koning Karel de Kale was doodsbang voor de woeste mannen uit het hoge Noorden.

De prinses en de ridder trouwden met elkaar.

Maar de Vikingen kwamen toch wel. Ze hadden helemaal geen ridder nodig om hen de weg te wijzen naar de rijkdommen in Vlaanderen. Met hun drakenschepen voeren ze de Schelde op. De woestelingen gingen recht op het kasteel van de koning af. Ridder Boudewijn aarzelde geen moment en riep zijn soldaten bij elkaar. Er werd flink gevochten. De Vikingen verloren en koning Karel de Kale was gered. Hij moest nu wel toegeven dat ridder Boudewijn niet zo’n slechte man was voor zijn dochter Judith.

‘Bedankt, Boudewijn,’ zei hij blij. ‘Ik geef je de helft van mijn land.’

Ridder Boudewijn liet op zijn land een groot kasteel bouwen. En daar kreeg hij samen met prinses Judith een heleboel kinderen.

En zo... is het echt gebeurd.